

METEORITI

Beseda meteorit je znana vsem, vendar se pogosto uporablja napačno. Pogosto je slišati: "Poglejte, meteorit leti!" Preden nebesno telo pade na Zemljo se imenuje asteroid, če je manjše pa meteoroid. To je majhno, trdno nebesno telo v našem osončju, ki se giblje v orbiti okoli Sonca. Pojav, ko meteoroid vstopi v zemljino atmosfero, imenujemo zvezdni utrinek ali meteor. Meteoroid ali asteroid, ki pade na zemljino površje, pa imenujemo meteorit. Pojav je videti kot bleščeča strelna krogla z dimno sledjo, ki jo pogosto spremljajo žvižganje, ropot in drugi zvočni pojavi.

Znanstveniki s posebnimi tehnikami raziskujejo strukturo in kemijsko sestavo meteoritov ter s pomočjo meteoritov poskušajo razložiti skrivnosti dogajanja v vesolju, nastanka in evolucije nebesnih teles. Ugotovljeno je že bilo, da ima vsako nebesno telo, vključno z Zemljo, enak nabor elementov in celo v enakem razmerju, kar neposredno nakazuje enotnost vsega, kar obstaja v vesolju. Pa vendar imajo nekateri meteoriti tudi elemente, ki jih na Zemlji ni. Od zemeljskih kamnov enake sestave se ločijo tudi po specifični teži. Vsi meteoriti so, brez izjeme, opazno težji od navadnih zemeljskih kamnov, kar je posledica vsebnosti nikljevega železa.

Skozi vso zgodovino opazovanj so znanstveniki našeli 24 tisoč padlih meteoritov, od katerih naj bi jih 34 padlo z Marsa. Največji meteorit, ki je padel na Zemljo, je bil 66 ton težak železni meteorit, najden 1.1920 v Namibiji.

Največja zbirka meteoritov na svetu se nahaja v Zgornjem muzeju v Sankt Peterburgu, kjer je razstavljenih kar 300 nebesnih teles. Največji med njimi je 450 kg težak Sihote Alinski meteorit.

Letno pade na Zemljo približno 500 meteoritov različnih velikosti in le nekaj več kot 1% jih najdejo. Približno 9 od 10 meteoritov je kamnitih. Poimenovali so jih "hondriti" zaradi mikroskopskih sfer ali hondrov v njihovi strukturi.

Železo-kamnit meteoriti padajo manj pogosto. Njihova povprečna starost je 4,5 milijarde let (za primerjavo, starost vesolja je 13,7 milijarde let). So veliko starejši od mineralov, ki jih lahko najdemo na površini Zemlje.

Železni meteoriti so razmeroma redki, vendar jih s sodobno tehnologijo odkrijejo veliko pogosteje. Glavne sestavine takih meteoritov so železo (do 90%), nikelj, ki železo spremeni v nekakšno "nerjaveče jeklo", in do 300 drugih mineralov v minimalnih količinah. Železni meteoriti niso zelo pogosti, od vseh meteoritov je le 5% železnih. Ogromen železni meteorit je padel na področje Arizone. Znanstveniki menijo, da je bila njegova začetna masa več deset tisoč ton, saj je naredil krater s premerom 1200 metrov in globino 175 metrov. Po mnenju raziskovalcev se večji del tega meteorita nahaja na globini 420 metrov od dna kraterja. Eden večjih železnih meteoritov je padel na Grenlandijo. Našli pa so le ostanek železnega meteorita, ki naj bi med padcem tehtal 37 ton. Od njega je ostalo le malo, saj so Eskimi razrezali kose meteorita in ga uporabili za izdelavo orožja in orodja.

Večina meteoritov je bila nekoč del manjšega planeta ali asteroida sončnega sistema. Menijo, da so železni meteoriti drobcji njihovih jeder. Predstavljajo ohlajene »sorodnike« kovine, ki vre v središču Zemlje. Glede na teorijo, da so bila planetarna telesa oblikovana iz iste snovi, je železni meteorit kopija »srca našega planeta«.

Figure Widmannstetten pod povečavo

Če je polirana površina reza železnega meteorita jedkana s kislino, se pojavijo neverjetni vzorci - "figure Widmannstetten" ali "linije Neumanna". To je posledica posebne strukture materiala meteorita, ki se je kristaliziral v procesu zelo počasnega hlajenja. Najbližji analog takšnega vzorca je mogoče najti na damaskem jeklu, vendar je nemogoče dobiti edinstven vzorec "meteorita" v zemeljskih razmerah, saj talina za ohladitev potrebuje več milijonov let.

Ko veliko kozmično telo vstopi v gravitacijsko polje Zemlje, začne svoj hiter polet na njeno površino. V zgornji atmosferi pod vplivom vroče plazme delno izhlapi, v spodnji, bolj gosti, pa eksplodira, razpada na dele in pade na površino tal. Ti pojavi so v preteklosti pri ljudeh vzbujali strah in radovednost, nastale pa so tudi najrazličnejše legende. Padli meteoriti so postali kulturni predmet in častili so ji kot božje glasnike. V zgodovini človeštva so znane številne legende o "nebeških kamnih". Ena najstarejših je legenda »Kamen usode«, ki naj bi v času razcveta Atlantide priletel s Siriusa. Po nekaterih razlagah naj bi bil Sveti Graal košček tega meteorita. Imel naj bi ga kralj Salamon, kasneje pa so ga menda shranili svečeniki v tibetanski Šambali.

Železni meteoriti so v vseh civilizacijah predstavljali tudi surovino za izdelavo orodja in orožja. Iz zgodovine je znano, da so »božanske« železne meteorite kalili v pečeh in iz njih izdelovali nože, puščice in nakit. Egipčani so železo imenovali "binipet" (nebeška ruda), v Mezopotamiji "anbar" (nebeška kovina), stari Armenci so železo imenovali "yerkam" (kaplja z neba), Grki pa "sideros" (iz česar verjetno izvira lat. ime sidereus - "zvezda"). Domnevajo,

da so celo angleška in nemška imena za železo (iron in Eisen) izviral iz etruščanskega imena "Aizari" (bogovi, nebesa).

Starodavne legende govorijo tudi o "nebeškem" izvoru orožja in oklepov velikih osvajalcev - Aleksandra Velikega, Atile in Timur Lenka. Znane so arheološke najdbe različnih predmetov, ki vsebujejo več kot 90% železa, in segajo daleč pred bronasto dobo. Eno od bodal, ki so jih našli v grobnici egipčanskega faraona Tutankamona (XIV. st. pred n.št.), je bilo narejeno iz meteorita. V večini zlatega nakita, ki so ga našli v izkopavanjih piramid v Egiptu, so vstavljeni sveti hrošči skarabeji, narejeni iz "libijskega stekla" ali tektita, steklu podobnega minerala, ki je nastal med eksplozijo meteorita na površini zemlje.

Dve bodali Tutankamona. Zgoraj - zlato, spodaj - iz meteoritskega železa.

Nož Shaha Jahangirja (vladarja Severne Indije), kovan iz meteorita, ki je leta 1621 padel blizu Lahoreja.

Rimski kralj Numa Pompilij (753-673 pred n.št.), ki je bil znan po svoji mirnosti in želji po ohranjanju miru z vsemi sosednjimi državami, je imel ščit iz meteorita. Iz meteoritnega železa so bili narejeni tudi meči kralja Arthurja (excalibur), ruskega carja Aleksandra I. (1777-1825) in borca za neodvisnost španskih kolonij v Ameriki Simona Bolivarja (1783-1830). Teh mečev niso uporabljali v boju, ampak so imeli sveti in magični pomen.

Prvi podatki o kamenju, ki je padlo z neba, so iz kitajskih analov iz leta 654 pred n.št. V starih japonskih kronikah je opisan padec meteorita Nogato l.861 pred n.št. Omembo meteoritov najdemo pri grških filozofih Diogenu in Anaksagori, v spisih Plutarha, pa tudi v Bibliji, kjer je omenjena smrt vojske petih kraljev, katerih bojevniki so umrli zaradi usodnih udarcev kamenja, ki je padalo z neba kot meteoritni dež. Tudi svetopisemska zgodba o kazni za grehe Sodome in Gomore, ki ju je uničil ogenj, poslan z neba, je verjetno povezana s padcem meteorita.

Medtem ko ima padec meteorita v krščanski mitologiji pomen božje kazni, pa je imel v antični mitologiji pomen hierogamije - svete poroke boga Neba in boginje Zemlje. Meteorit v globini zemlje pa je simboliziral njuno združitve in rojstvo novega življenja.

V starem Rimu so bili v 1. tisočletju pred n.št. meteoriti upodobljeni na kovancih. Ena izmed razlag mita o zlatem runu je povezana z meteoritom, ki naj bi v 2. tisočletju pred n.št. padel na današnjo Gruzijo, takratno Kalhido. Stari Grki so videli nenavadno svetlobo na nebu proti Kalhidi in menda naj bi ladja Argo odplula tja po t.i. zlato runo, ki so ga povezovali z zlato žarečo kroglo, ki je padala z neba.

Iz grške mitologije je znana zgodba o Faetonu, sinu boga Sonca Heliosu. Mladenič je vzel očetovo zlato kočijo, s katero se je Helios vozil po nebu, in z njo drvel med ozvezdji. Konji so se prestrašili, kočija se je prevrnila in mladenič je kot ognjena gmota padel na Zemljo.

Njegova nesrečna mati nimfa Klimena je na mestu padca našla le kamen. Oče Sonce se zaradi žalosti tistega dne ni pojavil na nebu. Opis je zelo podoben padajočemu letu meteorita in najverjetneje je bil konec 2. tisočletja nad Grčijo opažen ogromen meteorit, velika količina kozmičnega prahu pa je verjetno zasenčila sončno svetlobo. Grške legende tudi trdijo, da je vrhovni bog Zeus, da bi označil središče vesolja, z zahoda in vzhoda izpustil orle, na mesto, kjer naj bi se srečali, pa je vrgel kamen, ki so ga poimenovali omphalos - "poprek zemlje." Kamen naj bi se ohranil v preročišču v Delfih.

Bogove, ki mečejo kamenje, najdemo v mitologiji številnih ljudstev: indijska Indra in slovanski Perun sta v jezi metala ognjene kamne iz železa in kamna. Navajo Indijanci so ohranili legendo o neusmiljenem bogu, ki se je spuščal po ognjenem stebru in uničil vse okrog sebe.

V starodavnih časih so meteorite razlagali kot materialno utelešenje nebeških bogov, zato so postali predmet čaščenja. Na mestu njihovega padca so postavljali verske objekte in iz železnih meteoritov izdelovali kultne podobe. V središčnem delu templja Artemide v Efezu je stal meteorit v obliki stožca. Na Cipru so našli podobo Venere, prav tako narejeno iz meteorita.

Eden najbolj ekscentričnih rimskih cesarjev - Heliogabal (204–222) je Rimljane prisilil, da so častili sončno božanstvo El-Gabala (Elagabalus Sol Invictus), prej znano kot Baal. Fizično utelešenje Boga je bil črni stožčasti meteorit, za katerega so na Palatinu postavili tempelj.

Najbolj sveto mesto v islamu je Kaaba (dobesedno "kraj obdan s častjo"), kubična zgradba v Meki, kamor že več kot 1400 let romajo muslimani. Svetišče na tem mestu je obstajalo že v predislamskem času. Nekateri raziskovalci trdijo, da je Kaaba najstarejši tempelj na Zemlji. Leta 630 je prerok Mohamed dal odstraniti poganske idole iz Kaabe, popravil tempelj in namestil Črni kamen (Al-Hajar al-Aswad), meteorit s premerom približno 30 centimetrov, v vzhodnem kotu svetišča. Milijoni romarjev, ki naredijo hadž, poljubljajo meteorit in ob tem v čast preroku izrekajo "Allahu Akbar!" Po eni izmed legend je ta kamen Alah podaril Adamu in Evi. Po drugi različici ga je nadangel Gabrijel (Džibrail) izročil Abrahamu (Ibrahimu), da ga je postavil v temelj svoje hiše. Obstaja tudi prepričanje, da je Črni kamen zamrznjen angel, ki bo zaživel na dan zadnje sodbe in zaščitil vse, ki so ga poljubili.

Prvi evropski meteorit, ki je zabeležen v kroniki, je nebesni kamen, ki je l. 1492 padel v bližini mesta Ensisheim v Zgornjem Porenju - 127 kg težak hondrit. Nadvojvoda Maksimilijan (bodoči cesar Svetega rimskega cesarstva) je osebno prihitel na kraj padca meteorita in ukazal, naj se nebesni popotnik priveže na zid mestne cerkve, da ne bi odletel nazaj. Monarh je meteorit smatral za svoj talisman sreče.

Raziskovanje meteoritov se je začelo šele pred dvema stoletjema, v Rusiji pa že l. 1759. Cesarica Katarina Velika (1729-1796) je izdala odlok o "iskanju nebesnih teles". Prvi eksponat je bil železov meteorit Pallasovo, ki ga je akademik P. S. Pallas odkril v vasi Medvedkovo v Krasnojarski guberniji. Meteorit je l. 1749 našel kovač Jakov Medvedjev, ki je najdene kose uporabil za izdelavo različnih izdelkov. Leta 1759 so 687 kg težak meteorit iz Sibirije pripeljali v St. Peterburg in ga razrezali na 2 dela, ki sta danes razstavljeni v muzeju. Akademik Pallas je bil začetnik znanstvenih študij nebesnih kamnov v Rusiji. Ker je na področju Rusije, zlasti v Sibiriji in na Altaju od nekdaj padalo veliko meteoritov, niso zgodnje raziskave ruskih znanstvenikov nič nenavadnega. V tem času pa je v Evropi veljalo

prepričanje Francoske akademije znanosti, da "kamni ne morejo pasti z neba, ker jih tam ni, in vsi, ki to trdijo, so lažnivci!"

Zaradi pogostega padanja meteoritov na področju Rusije, je bil l.1898 za časa vladavine Nikolaja II. Romanova (1868-1917) sprejet zakon, ki je meteorite opredelil za državno lastnino. Zakon je določal, da morajo biti najdeni meteoriti prenešeni v državno blagajno in oseba, ki je našla meteorit, ga je morala osebno prinesiti. V carski Rusiji so bile najditeljem meteoritov izplačane nagrade. Prvo nagrado za koščke meteorita Boguslavka so leta 1916 izplačali Kozaku Ovčnikovu in Korejcu Ma-Tom-Ni-ju. Ko je bil za vsak najdeni meteorit v Sibiriji izdan carski odlok o plačilu nagrade v višini 25 rubljev, so Altajci s konjskimi vpregami vozili velike kamnite meteorite. Po prejemu prvih denarnih nagrad pa so hitro ugotovili, da se lahko veliki kamni razdelijo na manjše, za kar lahko prejmejo več denarja.

Najstarejšo omembo padca meteorita v Rusiji najdemo v Lavrentijski kroniki iz leta 1091, kjer je opisan nerazumljiv dogodek, podoben padcu meteorita. Ker ljudje niso razumeli, kaj so videli, je ta zgodba bolj podobna pravljici. Dogodek je namreč opisan kot pojav ogromnega gorečega zmaja na nebu. Najverjetneje je tudi pravljичno bitje iz ruskih pravljic Zmaj Gorinič ljudska razlaga padca meteorita.

V ruski zgodovini je znan tudi zanimiv dogodek, ki se je zgodil v času bitke ruske vojske z Napoleonom pri Borodinu. 5. septembra 1812 je meteorit padel v bližini vasi Gorki. Našel ga je vojak in ga dal poveljniku, generalu Dietrichsu, katerega potomci so leta 1892 dali ta meteorit v dar Ruski akademiji znanosti. Meteorit so razumeli kot sporočilo od zgoraj in verjeli, da je znanilec zmage nad Napoleonom.

V 20. stoletju je na Rusijo padlo precej meteoritov. Prvi registrirani meteorit je v obliki meteoritnega dežja padel 22.maja 1904 ob Teletskem jezeru na Altaju. Kamniti meteorit je v kolekciji Ruske akademije znanosti registriran pod imenom Teletsko jezero.

30.junija 1908 je v Sibiriji na območju reke Podkamennaya Tunguska najverjetneje padel ogromen meteorit. Na višini 8 km nad Zemljo je eksplodiral, energija eksplozije pa je bila podobna moči tisoč atomskih bomb, ki so jo vrgli na Hirošimo. Pod epicentrom eksplozije je bila tajga popolnoma uničena v premeru 40 km. Raziskave mesta padca tunguskega meteorita so se pričele šele dvajset let po dogodku. Našli pa niso niti enega kosa meteorita. Padec tunguskega meteorita je še danes ena največjih skrivnosti.

6. decembra 1922 je na območju Volgograda blizu vasi Carev padel meteorit, ki so ga našli šele l. 1979. Drobci so ležali na površini 15 km². Največji kos je tehtal 228 kg. Meteorit Carev je največji izmed kamnitih meteoritov, na svetovni lestvici pa zaseda tretje mesto.

15. februarja 2013 je nad ruskim mestom Čeljabinsk v spodnjih slojih ozračja razneslo meteor. Ruska akademija znanosti ocenjuje, da je meteor imel maso 10.000 ton in da je vstopil v ozračje s hitrostjo najmanj 54.000 km/h (15 km/s ali približno 44-kratna hitrost zvoka, pri čemer je nastal udarni val z močjo približno 500 kiloton.

Sihote Alinski meteorit

Sihote Alinski meteorit je 12.2.1947 ob 10.38 h padel v okolico naselja Beicuhe (l.1972 preimenovan v Meteoritnij) Primorskega kraja v Usurijski tajgi v gorah Sihote Alin na Daljnem Vzhodu (46° 9' 36"N, 134° 39' 12"E).

V atmosferi se je razdrobil in kot železni dež padel na površino 35 km², pri čemer so večji kosi ustvarili 106 kraterjev globine do 6 m. Skupna masa drobcov je ocenjena na 60-100 ton. Zbranih je bilo več kot 3.500 fragmentov s skupno maso 27 ton. Največji celotni fragment ima maso 1745 kg. Sihote-Alinski meteorit je eden izmed desetih največjih meteoritov na svetu. Izračuni orbite so pokazali, da se je telo meteorita Sihote Alin nahajalo na največji razdalji od Sonca, znotraj pasu asteroidov in se nikoli ni približalo Soncu bližje polmeru Zemljine orbite. Propad matičnega telesa meteorita Sihote Alin se je zgodil pred 350 milijoni let, meteorit pa naj bi bil star 1,5 milijarde let.

Kemijska sestava: Fe-93.32%, Ni-5,71%, Co-0,48%, Cu-0,011%, P-0.28%, S<0.01%.
Mineralna sestava: kamasit, tenit in majhna količina troilita (FeS), šreiberzit ([Fe, Ni] 3P) in kromita (FeCr₂O₄).

Po svoji strukturi spada med zelo grobe strukturne oktahedrite registrirane kot II B, Widmannstetove strukture 9-13mm širine.

Mesto strmoglavljenja so prvi našli piloti geološke odprave, ki so se vračali z raziskav na Daljnem Vzhodu. Aprila 1947 so področje padca meteorita raziskali strokovnjaki z Ruske akademije znanosti in oddelka za meteorite.

Slikar Petr Medvedjev iz Imana je v času padca meteorita slikal krajinski pejzaž in v daljavi opazil padec meteorita. Po spominu ga je upodobil na znameniti sliki in l. 1957 je bila v SZ izdana poštna znamka s to umetniško sliko

Meteorit Sihote Alin je redek železov meteorit, saj ima od številčnih meteoritov le 3% takšno sestavo. Znanstveniki so ugotovili, da je meteorit Sihote Alin prišel z asteroidnega pasu. Raziskave tega meteorita so privedle do teorije o razvoju orbit, s pomočjo katere so bile izračunane njihove spremembe v preteklosti in podana tudi predvidevanja za prihodnost. Nekateri strokovnjaki meteorit Sihote Alin razlagajo kot kodiran del vesolja, ki na Zemljo prinaša informacijo. Domnevamo lahko, da bodo nove znanstvene tehnike v meteoritu Sihote Alin omogočile odkritje medzvezdnega prahu, kar bi lahko postalo vir informacij o dogajanju pred velikim pokom in morda dalo odgovor na vprašanje o izvor osončju.

Pri preučevanju vzorcev meteorita Sihote Alin je razvidno, da je sestavljen iz velikih ohlapno kristalov kotne oblike, ki se lahko oblikujejo le ob zelo počasnem, nekaj stopinjah na milijon let, hlajenju staljenega železa, niklja in kobalta in ob popolni odsotnosti kisika. To kaže, da je bil ta železni meteorit nekoč "srce" planeta, ki je propadel pred približno 500 milijoni let.

Ostaja hipoteza, da je asteroidni pas med Marsom in Saturnom, od koder prihaja večina naših "nebesnih gostov", nastal ob eksploziji planeta Faetona. Podrobna študija meteorita Sihote Alin je znanstvenikom omogočila domnevo, da je šlo za 40 različnih vrst planetov, ki naj bi ustrezali določeni vrsti železnih meteoritov, ki so padali na Zemljo v različnih obdobjih in se razlikujejo po kemični sestavi.

Meteorit Sihote Alin upravičeno velja za največjega in najdragocenejšega na seznamu ruskih meteoritov. Poleg tega, da je ta meteorit eden največjih na svetu, ima tudi edinstvene lastnosti: presenetljivo je, da splošna homogenost kemične sestave ne dopušča, da bi jo šteli za en kristal, saj so kristali, ki jih sestavlja, poljubno usmerjeni in slabo povezani. Raziskovalci menijo, da je prav to postal pomemben razlog za pojav tako velikega števila delov med razpadom.

Največji kos meteorita, težak 1745 kg (posnetek l.1950)

O Sihote Alinskem meteoritu je izšlo na stotine znanstvenih člankov in nekaj monografij. Področje padca meteorita je bilo proglašeno za zaščiteno področje. Znanstveniki so ocenili približno starost meteorita na 1,5 milijarde let. Železni meteoriti padajo na naš planet veliko manj pogosto kot kamniti: na vsakih šestnajst kamnitih primerkov je en železen, sestavljen iz čistega železa in majhno primesjo niklja. Prav ta zmes dokazuje nezemeljski izvor, saj na Zemlji ne obstaja. Zato je želja mnogih, da bi imeli kos tako redkega meteorita kot je sloviti meteorit Sihote Alin, razumljiva. Sihote Alinski meteorit je vesoljski popotnik, ki je na Zemljo prinesel skrivnosti osončja in morda tudi drugih, neznanih galaksij.

Od nekdaj so verjeli, da imajo meteoriti zdravilne lastnosti, saj na naš planet padajo z neba. Hipokrat je trdil, da medicina temelji na treh osnovah: nož, rastline in beseda. Paracelsus je temu dodal še kamne. Zlasti dragoceni v zdravilstvu so bili meteoriti. Mleli so jih v prah, ki so ga uživali kot zdravilo za številne tegobe. Ko je 14. avgusta 1992 na Ugando padel meteoritni dež, so domačini koščke stolkli v prah in s tem zdravili AIDS, malarijo in druge bolezni.

Ni znanstvenih podatkov, ki bi potrjevali zdravilne lastnosti meteoritov. Nasploh je tudi energijsko delovanje meteoritov slabo raziskano, obstaja pa mnogo pričevanj ljudi, ki so s pomočjo meteoritov pridobili ali okrepili sposobnosti, ki bi jih lahko imenovali paranormalne: sposobnost udejanjanja misli, jasnovidnost, izjemno močna intuicija, zdraviteljske sposobnosti itd.

Med ljudstvom se še ohranja verovanje v čudežno moč nebesnih kamnov. Znana je zgodba o ženski, ki je meteoritni kamen uporabila za obtežitev kislega zelja. Vsi, ki so tisto zimo jedli to zelje, so si pozdravila razne bolezni in tistim, ki so imeli sive lase, so pričeli rasti lasje prvotne barve. Čudežni učinek takšnega zelja je precej verjeten. Poleg železa meteorit vsebuje skoraj vse elemente periodnega sistema, zelje slanice, obogateno s takšno sestavo, bi lahko imelo terapevtski učinek, kislina pa bi lahko služila kot dober prevodnik za asimilacijo. Znanost počasi pristopa tudi k raziskavam o zdravilnem učinku meteoritov. V Sibiriji so tako proučevali vzroke za hipotetično čudežno zdravilno in pomlajevalno moč vode v Teletskem jezeru, kamor so padli drobcji meteorita in v Danilovem jezeru v bližini vasi Okunevo pri Novosibirsku, ki je nastalo v kraterju padlega meteorita. Domačini so v čudežno delovanje vode iz teh jezer prepričani iz izkustva, znanost pa seveda potrebuje študije in dokaze. Zagotovo sestavine meteoritov obogatijo vodo, obstaja pa tudi velika verjetnost, da voda prejme posebno »kozmično informacijo.«

Posebno raziskavo o zdravilnem delovanju meteoritov je s skupino navdušencev izpeljal zdravnik regionalne bolnišnice v Vladivostoku Viktor Ferscht. Domneva, da je meteorit skoraj panaceja za vse težave in sredstvo za pomlajevanje, je ceno meteoritov znatno dvignila, rezultati te raziskave pa niso prišli v javnost.

Cena meteoritov je od 1 do 1000 \$ za 1 gram, meteoriti z Marsa pa dosegajo znatno višjo ceno. Veliko zanimanje za meteorite se je pričelo l.1996, ko so specialisti NASE v meteoritu Hellen Hills 841001, najdenem na Antarktiki, starem 4,5 milijarde let, našli ostanke mikroorganizmov, ki so nekoč živeli na Marsu.

Meteoriti danes postajajo tudi znak prestiža. Oblikovalci in draguljarji jih zato uporabljajo kot dodatek nakitu. Slavni ameriški oblikovalec Paris Kain, ustanovitelj blagovne znamke nakita Abraxas Rex, izdelkom prestižnih blagovnih znamk Calvin Klein in Aleksander Wang dodaja meteorite, ki so v obdelani obliki videti kot črni diamanti. Paris Kane je svoj prvi

meteoritni prstan okrasil s kamnom, najdenim v bližini budističnega samostana v Kyotu na Japonskem. Cene nakita Abraxas Rex se gibljejo od 1.250 dolarjev za obesek iz platine in srebra do 16.000 dolarjev za prstan z dodanim meteoritom.

Značilnost cenjenih švicarskih ur Rieman je stiliziran simbol zeta, ki simbolizira kozmično energijo in jo celo nosi v sebi: simbol na številčnici vsebuje "DNK vesolja" - malo železa iz skrivnostnega meteorita Campo del Cielo, ki je padel na Zemljo v provinci Chaco v Argentina pred 4500- 4700 leti.

Resnične vrednosti meteoritov ni mogoče določiti, dejstvo pa je, da mnogi presegajo ceno diamantov. Neprecenljivo vrednost imajo meteoriti za tiste, ki poznajo njihovo moč. Nekateri verjamejo, da deluje kot magnet za vse dobro in da daje zaščito pred vsem slabim. Parapsihologi meteorit imenujejo aktivator človekovih nadnaravnih sposobnosti, nekateri pa meteoritom pripisujejo tudi lastnosti panaceje za vse bolezni.

Maria Ana Kolman